

Impresszum:

Kelet

Az ANK Gimnáziuma irodalmi folyóirata

Főszerkesztő

Mátis Evelin

Felelős szerkesztő

Mezei Adél

Címlap

Baranyai Sára

Írásaitokat ebbe a postafiókba várjuk:

keletank@gmail.com

(Kérünk titeket, írásaitokat **Word dokumentumban** juttassátok el részünkre!)

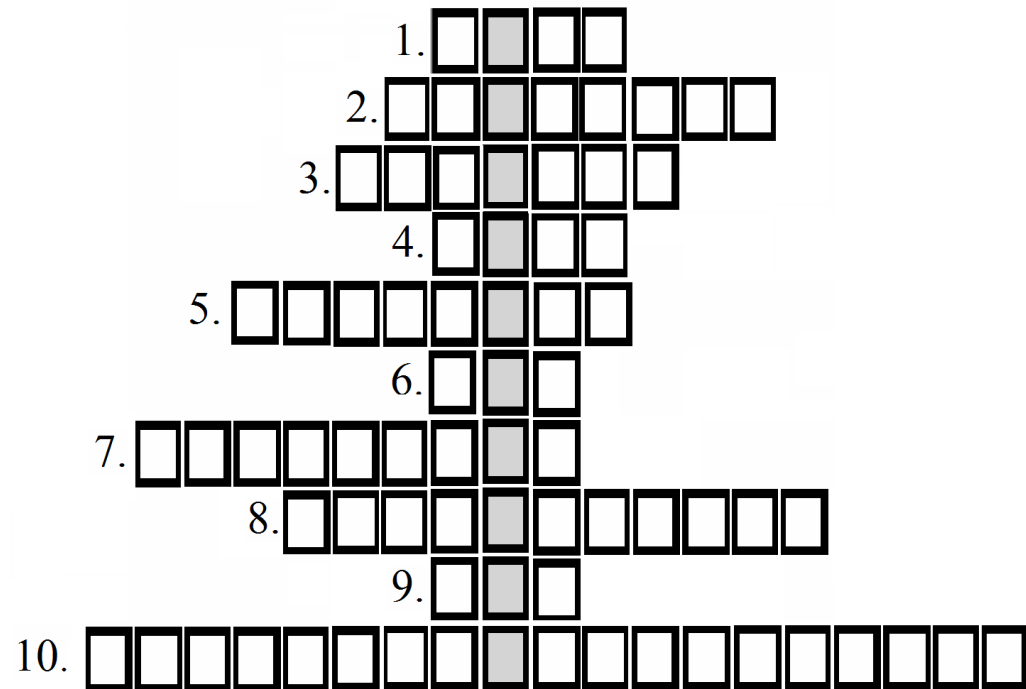
Kedves Olvasók!

Meglehet, ez az utolsó szám amit én szerkesztek. Ezáltal a köszöntőm, egyben a búcsúm is.

Számomra a folyóirat megalkotásában sosem az összeállítás bizonyult nehéznek, hanem hogy megírjam az olvasóknak szóló részt. Persze néha nekem is fejtörést okoztak, hogy milyen rejtvényt találjak ki legközelebbre, de még élveztem is az ahhoz tartó kutató munkákat. Bevallom, a jövőben hiányozni fog nekem ez a foglalatosság, hisz még ma is izgatottsággal tölt el, amikor a kezembe veszem a frissen nyomtatott, általam szerkesztett Kelet kiadványt.

Szerencsésnek érzem magam, amiért (még ha kevés ideig is, de) az enyém volt ez a megtisztelő feladat. Még nem tudom biztosan, hogy ki lesz az utódom, de remélem, nagy odaadással, és lelkesedéssel fog majd neki a munkának.

Meglehet, még nemigen gondolkodtatok ezen, de minden egyes napon tesztetek valamit azért, hogy megalapozzátok a jövőtök. Remélem, hogy ti nem fogjátok feladni, hisz jöhet bármekkora vihar, de a felhők fölött mindig süt a nap.

Mátis Evelin

-
1. Köznapi értelemben egy anyag oxigénnel való reakciója.
 2. Az a halmazállapot-változás, amely során a folyadék gőzzé alakul a folyadék felszínén.
 3. Az a halmazállapot-változás, amely során a szilárd anyag folyadékká alakul.
 4. A legkisebb részecskék, amelyek kémiai módszerrel tovább nem bonthatók. (A legkisebb kémiai részecskék)
 5. Meghatározott minőségű és számú atom összekapcsolódásával kialakuló kémiai részecske.
 6. Az anyagmennyiség mértékegysége, amely 6×10^{23} -on részecskét jelent.
 7. Az atomban található protonok és neutronok számának összege.
 8. Az a halmazállapot-változás, amely során a szilárd halmazállapotú anyag gázzá alakul a folyadék halmazállapot kihagyásával.
 9. Töltéssel rendelkező kémiai részecske.
 10. A legkülső elektronhéjon található elektronok.

Tudom...

Tudom, mi a szeretetben a gazdagság,
Tudom, mi az a halál utáni hiány,
Tudom, mi a szerelemből a csalódás,
Tudom, mi a fájdalom utáni béke,
Tudom, mi az, ha hatalmas úr van a szívemben,
Tudom, miért van fájdalom a világban,
Tudom, mitől szeretik az emberek egymást,
Csak azt nem tudom, én ki vagyok.

Tudom, mi a szeretet,
Tudom, mi a becsület,
Tudom, mi a hazugság,
Tudom, mi az igazság,
Tudom, mi a barátság,
Tudom, mi a szerelem,
Tudom, mi az, ami jó nekem,
Csak azt nem tudom, én ki vagyok.

Császár Dóra 9. C

Vörös

Milyen szín a vörös...
Kérdi a nagy tökös.
Az élet színe ez nem másé
Nem kell félned hát ezért.

A vörös bánt?
Nem a vörös
Jó tökös.

Hallatszott a válasz,
És úgy leszen a halmaz.

Kovács Dániel

Igaz szó

Szólá a magúr fehér trónusán:
Legyen csillagom enyém bizám...
Nem szívna a vizám, sem a véremet
Mert egyetlen Ő a milliárd gyögyszemem.
Miatta kelek, miatta élek mi tagadás
Egyszerű képlet nem vitás...
Vele telnek az éjkek és a nappalok,
Véle talán meg is nyughatok....

Kovács Dániel

A	D		
		A	
			B
C			

	4		2
		3	
1			

	2	3	1		5	7	8	
4								2
		5	2		9	3		
3	4	1				6	7	5
8	9	2				1	4	3
		7	8		4	9		
1								7
	3	4	6		7	8	5	

Alice Kellaway: Magnolia grandiflora

Ha valami örök, annak nem kellene véget érnie.
Az évek múlásával, mindig egyre erősebb és erősebb lett,
És olybá tűnt, elpusztíthatatlan.
Ám egy viharos őszi éjjel, hosszantartó küzdelem után,
Sikerült megérnie a hajnalt.
Látszólag sértetlen, és töretlen maradt,
Ám minél figyelmesebben körültekintünk,
Szembetűnő a veszteség.

Az ág, mely évről évre, egyre keményebben hajtott,
Hogy túlszárnyalja önmagát.
Az ág, mely véget nem érő munkával tört egyre előrébb,
Hogy elismerjék munkáját.
Az ág, melynek virágai beragyogták a fa többi ágát,
Hogy ösztönözve őket, ráleljen magára.
Most kettétört..

Órák teltek el, napok, hónapok,
Mígnem beköszöntött a fagyos tél.
A pokol tüzes fájalmával égett a deres jég,
Mígnem egészen beleette magát az ág lelkéig.
Küzdelme hiábavaló volt, érezte, hogy itt a vég.
S akkor, a messzi távolból, meghallotta..

Egy sötét árny, szállott alább az égből.
Lelkének kapuja, akár a halál lehelete,
Mely körbejár, s elfojtva zár a sötétbe, míg meg nem talál.
Az eddig süvítő szél moraja, hirtelen elnémult.
Csend és némaság volt mindenütt..

Lelkem némasága

Egy pillangó száll virágról virágra,
Tarka lepke lelkem színes halála.
Égett pergamenbe itatott érzések,
Elfeledett, összepacázott kérdések.

A Nap pirkad, bársonyosan vörös, mint egy rózsa,
Fehér hattyú kecsesen táncol, ahogy egy múzsa.
Galagonyabokor mélyéről elhagyott kutyák nyüszítenek,
Odatűz az első sugár, ezért az árnyékból kilépnek.

Lelkembe belemar, mintsem melengeti a fény,
Van rajta egy súlyos seb, olyan, mint hajón a lék.
Erős szél sötét viharfelhőket hozott,
Ilyenkor a rossz csak uralkodni szokott.

Arcunkba fújja hajunkat, ilyenkor jelképesen megvakulunk,
Csak ölünk és nem törődünk mással, hanem megállás nélkül lopunk.
Istennel veszekszem, hogy miért teszi ezt az emberekkel,
Nem elég, hogy férfival és nővel, de a gyerekekkel?

Teljes a feketeség, nem lesz alkony,
Mert a vércsepp ott van mindegyik falon.
Tudatlanná vált minden ember a Földön,
Az összes eddigi tett most visszaköszön.

Vitatkozom az Úrral, már megint én csinálom mindent,
Elég volt, nincsen semmi haszna s meghúzom a féket.
Elromlott a világ és belefáradtam a beszédbe,
Halkan és némán figyelek, most már örökké csendben.

A lelke pillangója repül ki a világból,
Erdők felett s már szürke lett a szép szárnyából.
A pergamenről elhervadtak az érzések,
Nem érdekeltek válaszok, sem a kérdések.

DarkFox

Tavaszi hajnal
(szonett)

Vörösben émeleg Napnak tüskéje,
Sárgán elúszik, elmosódik égen,
Kirajzolódik egy színes festményen
és hajnalban mutatkozik meg fénye.

Minden színesbe öltözik majd végre,
Virágok tündökölnék a tájképen,
Tarkás tavaszra ébredő nagy réten,
Kékes tóparton musztángok sörénye.

Pillangók gyűjtik harmatoknak cseppjét,
A szél elfújja messze ősznek hamvát,
Rügyek borítják sorban már a cserjét.

A pitypang széjjel szórja apró magját,
Lerakta elmúló éveknek terhét,
A medve már kisöpri szép barlangját.

Dark Fox

A fa, melynek eddig szerves része voltam,
Most egyre távolabbinak tűnt..
Még utoljára visszatekintettem, de hiba volt.
Így láttam, hogy a fa hiánytalan volt.
Rá kellett ébrednem, hogy mindenki pótolható..

Éj

Sokasodnak a gonosz lények,
De én ugyan nem félek.
Szemem nyugaton csukom
Majd Keleten nyugszom...

A kérdés miért?
Mindig ez a talány,
Ez nem is lehet vitás.
Bennem nincs kontroll vágy.

Mert világomban minden rendben,
Nem lehet kérdés ez itten.

Enyém lesz csillagom...
Amint szemem lecsukom.

Kovács Dániel